21 Ιουνίου 2016

Η μεγαλύτερη φιλανθρωπία είναι η προσευχή και ας μη το καταλαβαίνουν οι άνθρωποι

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Και ξαφνικά ανοίγει ένα παραθυράκι στο νου.
Έρχεται ένα φως. Τότε έχεις μια άλλη αίσθηση. Τότε το κατανοείς καλά.
Όχι ως προς το ετυμολογικό. Μα με μια κατάνυξη και συναίσθηση και θεία θαλπωρή. Και λες:
«Τί άλλο να λέω;». Παρά μόνο πάλιν και πολλάκις και συνεχώς: «Κύριε, ἐλέησον!».
Δίχως να βαριέσαι. Δίχως να κουράζεσαι. Αυτό τα λέει όλα. Δεν θέλει άλλα και πολλά.
Μόνο ποιητικά μπορεί κανείς μερικές φορές να εκφρασθεί. Η προσευχή είναι ποίηση.

Όλες οι προσευχές είναι ποιήματα.
Οι ποιητές νοιώθουν τους συνανθρώπους τους και τους παρηγορούν, όπως οι άγιοι.
Είναι μεγάλη ευλογία να συναντάς ένα ποιητή κι ένα άγιο. Οι άγιοι δεν θέλουν ν' αφήσουν πίσω τους ίχνη.
Οι άνθρωποι μόνο αφήνουν πάνω τους τ' αχνάρια της κακίας τους. Κύριε ελέησέ τους, δεν ξέρουν τί χάνουν και τί κάνουν.
Λυπάμαι όταν δεν μπορώ να προσευχηθώ.
Και τούτο προσευχή είναι, μού 'πε ένας διακριτικός Γέροντας. Όπως χαίρομαι όταν με τόση ικετευτική στάση μού ζητούν να προσεύχομαι στον Κύριο.
Πιστεύω πως για την ταπείνωσή τους θα τους ελεήσει ο Κύριος. Προτιμώ, έλεγε ένας άλλος Γέροντας, την προσευχή από τα κούφια λόγια, τις ψευτοευγένειες και τις θολές καλωσύνες. Η μεγαλύτερη φιλανθρωπία είναι η προσευχή κι ας μη το καταλαβαίνουν οι άνθρωποι.
Είναι η μεγαλύτερη ιεραποστολή κι ευεργεσία του κόσμου. Τα πολλά λόγια δεν αναπαύουν.
Η προσευχή για τους άλλους επηρεάζει θερμότερα. Η αγάπη είναι αβίαστη και πάντα μια θυσία.
Η αληθινή προσευχή δεν είναι ηδονική ανάπαυλα, μα ορθοστασία, περπάτημα στις μύτες σε τεντωμένο σχοινί.
Στην αληθινή προσευχή δεν δίνουμε το περίσσευμα του χρόνου, μα τις πιο καλές κι αποδοτικές ώρες μας, τις κύριες ώρες της ημέρας, της ζωής μας.
Κύριε, συγχώρεσέ με για όσα είπα κι έγραψα, που δεν τα ζούσα και τα πίστευα ακόμη, που απέφυγα να μιλήσω για τις ήττες και τις αποτυχίες μου κι ήθελα να μιλώ μόνο για νίκες. Δείλιαζα γιατί δεν είχα μετανοήσει.
«Κύριε, ελέησον!».

Πηγή: agiameteora.net